

ται—θέλουν δηλαδή ναί και καλά να πνίγουνται—μέσα στα γκρίζα σκοτάδια, στις σκοτεινές κάμαρες, να σέρνονται άρρωστημένο.—κατά φαντασία—άπο spleen κάτω από τις μελαγχολικές άλλες. Ύμνοῦνε τὸ θλιμμένο βλέμμα κάποιας φανταστικῆς φροῦλάιν και λιγώνουνται σάν ἀηδέστατοι δανδήδες μπροστά σὲ μιὰ ἀνύπαρκτη ντεμουαζέλ. Ἐνῶ ὁ Πάνος Ταγκόπουλος, πού ὅσο κι' ἄν κριθεῖ αὐστηρὰ ἀπὸ τὸ χροῖο, θ' ἀφ' ἴσει χωρὶς ἄλλο σημάδια τοῦ διαβῆ τον, μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τόσο στὸ τραγούδι τον ὅσο και στὸ διήγημά του τὴν ἀτομικότητά του. Τὸ τραγούδι του εἶναι αὐθόρητο, πηγαῖο, ἀληθινό, γιομάτο ἑλληνικὴ καρδιά και ψυχὴ. Τὸ ἴδιο και τὸ διήγημά του, πού οἱ ἄνθρωποι του εἶναι ἀληθινοί, λές γνωστοί μας, Ρωμιοὶ ὡς τὸ κόκκαλο, χαρακτηρίζεται γιὰ τὴ φυσικὴ του λιτότητα, τὴν ἀβίαιστη ἀπλότητά του, πού μᾶς τέπει, μᾶς συγκινεῖ και μᾶς γοητεύει.

Ὁ ποιητὴς τῶν «Λυρικῶν», ἄν και ἄφησε τόσο νέος τὴ ζωὴ, μᾶς χάρισε ἕνα πλούσιο σὲ ποσότητα και ποιότητα ἔργο, πού γι' αὐτὸ πιὸ πλατιά θὰ μᾶς μιλήσῃ ὁ κ. Χατζηδάκης. Πρὶν ὅμως μποῦμε στὴ λεπτομερέστερη αὐτὴ ἐξέταση τοῦ ἔργου του, θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ κρατήσουμε ἕνός λεπτοῦ βαθύτατη σιωπὴ ἀρίνοντας ἔτσι τὸ νοῦ μας ἀνεμπόδιστο νὰ πλησιάσει και νὰ ἀσπαστεῖ τὸν ἥσκιο τοῦ καλοῦ μας και διαλεχτοῦ σιναδέρφου.

ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Φίλε Γιάνη,

Ἐμαθα με βαθιά μου λύπη τὸ θάνατο του ἀδερφοῦ σου. Απο ὅτι μάθαινα, περίμενα αψιτη τη συφορά. Εἶναι μεγάλο δυστύχημα ὄχι μοναχὰ για τους δικούς του παρα για τὸ ἔθνος. Ἦχε καρδια γενναία, γιατί μ' ὄλο του τὸ βάσανο εννοοῦσε να ξεκολοῦθει τὸ Νουμα και για τὸ καλο της Ἰδέας και προς τιμὴ του Πατέρα του.

Λίβερεπουλ 20—5—31

Ἀσπασμος
ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

Ἀγαπητὴ Κύριε

Ἐμαθα μόλις τώρα ἀπὸ τὸ «Νουμᾶ» μὲ περισσὴ λύπη ὅσο κ' ἐκπληξὴ τὴ θλιβερὴ εἰδηση τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ σας Πάνου Ταγκοπούλου. Ὁ πρόωρος αὐτὸς θάνατος δὲν εἶνε μοναχὰ ἕνα σκληρὸ πένθος γιὰ τοὺς συγγενεῖς και τοὺς φίλους του, μὰ και μιὰ ὀδυνηρὴ ἀπώλεια γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ γράμ-

ματα πού μέσα σ' αὐτὸ εἶχε τόσο περίλαμπρα πάρει τὴ θέση του μὲ τὸ ἀξιόλογο ταλέντο του, ποιητὴ και πεζογράφου. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἀξίει νὰ τὸν θυμούνται μὲ συγκίνηση ὅλοι ὅσοι ἐνδιφέρονται γιὰ τὴ νέα λογοτεχνία τῆς σημερινῆς Ἑλλάδας. Ὅμως ἐμεῖς τοῦ χρωστοῦμε ξεχωριστὴ χάρη γιατί ἐξακολούθησε τὸ ἔργο τοῦ ἐνδοξοῦ πατέρα σας, τὸν ἐξαιρετικὸ «Νουμᾶ», τὸν ἀκούραστο αὐτὸν ὑπερασπιστὴ και προπαγαντιστὴ τῆς γλωσσικῆς ἀλήθειας.

Σὲ σᾶς μένει τώρα μὲ τὴ σειρά του τὸ κληρονομικὸ αὐτὸ καθήκον κ' ἔχω τὴ σταθερὴ πεποίθησι πὼς θὰ τὸ κάμετε νὰ καρποφορήσει.

Δεχθῆτε, κύριε, τὴν ἔκφραση τῆς πιὸ βαθιᾶς μου λύπης.

Νίτσα, 18 τοῦ Μᾶη 1931. ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΚΛΕΜΑΝ

Φίλε Κύριε

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μαθαίνω τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ σας. Ἡ συντριβὴ μου βαθύτατη πού χάνουμε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὀληθινὰ παλληκάρια τῆς πνευματικῆς μας ἀνασύστασης.

Οἱ «ἄνθρωποι», λιγοστεύουνε, λιγοστεύουνε φριχτὰ κάθε μέρα ...

Σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε, Φίλε κύριε, τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου.

Μὲ τὴν ξεχωριστὴ μου Τιμὴ

Παρίσι 10—5—31 ΘΡΑΣΟΣ ΚΑΣΤΑΝΑΚΗΣ

ΣΤΟΝ ΠΑΝΟ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟ

Μὲς στὰ τραγούδια σου πὼς σπαραγοῦσε ἀγάπη ἀπέρινητη πρὸς τὴ γλυκεῖα ζωὴ! Και πὼς τὸ νοῦ σου πάντα πλημμυροῦσε τῆς ὄριης πλάσης ἢ δροσόβολη πνοή!

Ὅμως σκληρὴ σοῦ στάθηκε ἐρωμένη ἢ ζωὴ κι' ἀφίνοντάς σε χάθη μιὰ στιγμὴ. Κι' ὅ,τι στὸν κόσμο μπόρειε νὰ σ' εὐφροῖνη σοῦ τὸ ἄρπαξε στὴν ξαφνικὴ τῆς τῆ φινγί.

Κ' ἔτσι παιδί, γυναίκα, μοῦσα, ἀγώνας τάγαπημένα σου ὅλα μένουν ὄρφανὰ.

Βαρὺς στὸ σπῆτι σου ἔπεσε χειμῶνας μὲς στάλλα κεραυνώνοντας και τὸ «Νουμᾶ».

Ἄμοιρο νὰ σὲ πῶ, πού νεκρογέρνει μεσοστρατὶς μὲ τὴν παντιέρα σου ψηλά; Ἢ νὰ σὲ πῶ καλόμοιρο, πού παίρνεις μιὰ θέση ὄνειρευτῆ στὰ Ἠλύσια τὰ χλοερὰ:

ΜΙΧ. Γ. ΠΕΤΡΙΑΝΣ